

vinil znovu. Toto právo mu přísluší, i když druhý manžel tak postupovati nesmí, ježto se jeho odpůrce po odpuštění neprovinil.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1930, Rv II 752/29.)

K žalobě manželky rozloučil procesní soud první stolice manželství z viny žalovaného manžela. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Dovolatel nevykládá správně ustanovení § 14 c) rozl. zák., míně, že se žalobkyně nemůže dovolávati odpuštěných skutečností proto, že on tak činiti nesmí. Toto zákonné ustanovení vztahuje se, jak zřejmo z jeho doslovu a smyslu, i na vzájemné poklesky a opravňuje manžela k uplatňování odpuštěných poklesků, když se druhý manžel provinil poznovu. Toto právo mu přísluší, i když druhý manžel tak postupovati nesmí, jelikož se jeho odpůrce po odpuštění neprovinil.

Čís. 10322.

Dědic nemůže odvolati dědickou přihlášku (§ 806 obč. zák.), byla-li již soudem přijata. Jde o zřejmé porušení zákona (§ 16 nesp. říz.), přijal-li pozůstalostní soud dědickou přihlášku, ač ji dědic byl již odvolal.

Dědická přihláška, podaná dědicem u nepříslušného soudu, může býti dědicem zpět vzata.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1930, R I 693/30.)

V pozůstalosti po Josefu S-ovi pověřil okresní soud v Ú., byv dožádán příslušným pozůstalostním soudem v Š. o vyjádření, zda jest ochoten převzít pozůstalost, projednáním pozůstalosti ihned notáře v Ú. jako soudního komisaře, nevyčkav, až bude navrhovaná delegace povolena. V době, kdy delegace nebyla ještě povolena a okresní soud v Ú. nebyl tudíž příslušný, učinil dědic, nezletilý Vilém H., dne 2. dubna 1929 dědickou přihlášku u notáře, kterou však později odvolal dne 5. září 1929, avšak ještě v době, kdy delegace okresního soudu v Ú. nebyla povolena, písemným prohlášením na okresní soud v Ú., který je postoupil notáři. Okresní soud v Ú., stav se delegací povolenou usnesením nejvyššího soudu ze dne 23. prosince 1929 příslušným, přijal pak dědickou přihlášku nezletilého dědice usnesením ze dne 10. dubna 1930. Stížnosti nezletilého dědice do tohoto usnesení rekursní soud nevyhověl a potvrdil usnesení prvního soudu s poukazem na ustanovení § 806 obč. zák.

Nejvyšší soud změnil usnesení rekursního soudu v ten rozum, že zrušil usnesení prvního soudu, pokud jím byla přijata na soud dědická přihláška nezletilcova.

D ů v o d y:

Stížnosti proti usnesení rekursního soudu s hlediska § 16 nesp. říz. pro zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem, nelze upřít oprávnění. Předpis § 806 obč. zák. sice stanoví, že dědic nemůže již odvolati soudní dědickou přihlášku, ale zásada ta platí jen, byla-li přihláška soudem přijata (Krainz-Ehrenzweig II. str. 462, Mayr-Harting, Erbrecht 251, rozhodnutí víd. nejv. soudu čis. 6287 G. U. n. ř.), neboť dědická přihláška, která jest návrhem na odevzdání pozůstalosti a jest bez významu, nevede-li k odevzdání, nezakládá sama o sobě ani ručení ani nabytí (Krainz-Ehrenzweig II. str. 329). Nelze proto na ni použití předpisů § 862 obč. zák. o vázanosti na smluvní návrhy. Přijal-li první soud dědickou přihlášku nezletilého dědice, ač ji odvolal dříve, než byla soudem přijata, a potvrdil-li rekursní soud jeho usnesení, jde o zřejmé porušení zákona (§ 806 obč. zák.). Ale, nehledíc k tomu, bylo v tomto případě uvážiti ještě toto: Jen ř á d n ě učiněná dědická přihláška jest neodvolatelná (Svoboda, Dědické právo str. 84). Nebyla-li přihláška učiněna řádně, může býti vrácena (Rintelen str. 62) a nelze seznati, proč by nemohla z téhož důvodu býti také vzata zpět. Aby byla řádnou, musí býti též učiněna u úřadu, jenž jest oprávněn a povolán rozhodovati o tom, zda jest způsobilá, by byla vzata za podklad projednávání pozůstalosti. Přihláška u nepřislušného soudu může podle toho, co uvedeno, býti dědicem vzata zpět. Učinil-li nezletilý dědic přihlášku u nepřislušného okresního soudu v Ú., pokud se týče u notáře jako soudního komisaře pověřeného projednáním pozůstalosti, nebyla přihláška účinná a mohla býti odvolána. Nevadí, že se okresní soud v Ú. stal napotom delegací příslušným, neboť v době, kdy se tak stalo, byla přihláška již odvolána.

Čís. 10323.

Jde o nárok veřejnoprávní, náležející k příslušnosti krajského civilního soudu v Praze podle zákona ze dne 2. listopadu 1918, čis. 4 sb. z. a n., domáhá-li se trestanec na státu náhrady škody, již utrpěl, byv přidělen správou trestnice k obsluze stroje.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1930, R I 757/30.)

Žalobce uplatňoval proti státu nárok na náhradu škody, tvrdě, že byl jako trestanec přidělen správou trestnice k obsluze ždímacího stroje, ač nebyl s touto prací obeznámen, a že mimo to stroj nebyl dostatečně zabezpečen, čímž se stalo, že mu bylo pravé předloktí z loketního kloubu vytrženo, amputováno a prothesou nahrazeno. K námitce nepřipustnosti pořadu práva soud prvé stolice (krajský civilní soud v Praze) žalobu odmítl. D ů v o d y: Žalobce utrpěl úraz, vykonáváje práci přiřázanou mu jako trestanci. Správa věznice jest oprávněna užívati trestanců k domácím pracem. Právo na náhradu škody jest zpravidla jako